

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 581

гр. Стара Загора, 30.04.2026 г.

ОКРЪЖЕН СЪД – СТАРА ЗАГОРА, I ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в
закрито заседание на тридесети април през две хиляди двадесет и шеста
година в следния състав:

Председател: Даниела К. Телбизова-Янчева

Членове: Николай Ил. Уруков
Атанас Д. Атанасов

като разгледа докладваното от Даниела К. Телбизова-Янчева Въззивно частно
гражданско дело № 20265500500268 по описа за 2026 година

Производството е по реда на чл.413 ал. 1 във вр.с чл.274-279 от ГПК.

Образувано е по частна жалба, подадена от А. Я. К. против Заповед
№117 / 21.01.2026г., постановена по гр.д.№197/2026г. по описа на РС –
Казанлък в частта за разноските за адвокатско възнаграждение за размера над
100 лв. до присъдения от РС размер от 204,52 евро.

Жалбоподателят възразява срещу определението в заповедта за
изпълнение в частта за разноси за адвокатско възнаграждение на заявителя
като прекомерни. Счита, че са нарушени критериите по чл. 7, ал. 7 от Наредба
№ 1, тъй като съгласно чл. 7, ал. 7 от Наредбата за процесуално
представителство, защита и съдействие на заявителя в производството по
издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК, възнаграждението се
определя в размер на 1/2 от възнаграждението по чл. 7, ал. 2, но не по-малко от
400 лв. Тъй като материалният интерес по делото е общо 27.76 евро (главница
и лихви), което е под 1000 лв., то стойността е минимална, дължимото
възнаграждение следва да бъде редуцирано до абсолютния минимум от 100
лв. за това производство (съгласно чл. 7, ал. 7), а не претендираните 204.52
евро. Намира, че съгласно практиката на ВКС (Тълкувателно решение №
6/2012 г.), при възражение за прекомерност съдът е длъжен да провери дали
хonorарът съответства на фактическата и правна сложност на случая. В случая
се касае за типичен случай на незаплатени далекосъобщителни услуги с нисък
материален интерес, което не изисква особен правен труд. Моли съдът да
съобрази и задължителната практика на СЕС (Решение по съединени дела С-
438/22 и С-439/22), съгласно която националният съд не е обвързан от
минималните размери в Наредба № 1, когато те са в явно несъответствие с
обема на предоставената правна защита. Присъждането на възнаграждение,

многократно надвишаващо материалния интерес и пазарните цени за аналогична услуга, нарушава принципите на правото на Съюза." С оглед на гореизложеното и на основание чл. 78, ал. 5 от ГПК моли съда да измени заповедта и да намалите разноските за адвокатско възнаграждение до размера на минимално предвидения в закона.

Ответникът по частната жалба „Е.Ф.К.Б.“ ЕООД с ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: гр. С., ***, представлявано от С.К.Н. чрез: адв. И. Л., вписан в АК – София заявява, че частната жалба е допустима, но неоснователна. Излага съображения, че съгласно разпоредбата на чл. 78, ал. 5 от ГПК, ако заплатеното от страната възнаграждение за адвокат е прекомерно съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото, съдът може по искане на насрещната страна да присъди по-нисък размер на разноските в тази им част, но не по-малко от минимално определения размер съобразно Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения на ВАС. Намира, че след като съгласно чл. 7, ал. 2, т. 1 от Наредбата на ВАС по дела с материален интерес до 1000 лв., минималният размер на адвокатското възнаграждение е в размер на 400 лв., то претенцията, посочена в Заявлението за издаване на заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК, е до 1000 лв. В хода на заповедното производство претендираният и заплатен от заявителя адвокатски хонорар е в размер на установения в Наредбата минимум, а именно 400 лв. Счита, че не следва друго от разпоредбата на чл. 7, ал. 7 от Наредбата, според която, за процесуално представителство в производства за издаване на заповед за изпълнение, възнаграждението се определя по правилата на ал. 2 на база половината от стойностите на претендираните суми. Следователно, предвиденият минимум по дела с материален интерес до 1000 лв., било то и заповедни производства, е винаги 400 лв. Затова намира възраженията на длъжника за неоснователни, като същият е станал причина за завеждане на делото и е отговорен за разноските по него. В този смисъл намира, че частна жалба с вх. № 4217/11.03.2026 г. срещу Заповед за изпълнение № 117/21.01.2026 г., издадена по ЧГД № 197/2026 г. по описа на РС Казанлък, се явява изцяло неоснователна и необоснована, поради което моли съда да постанови определение, с което да остави без уважение частна жалба с вх. № 4217/11.03.2026 г. срещу Заповед за изпълнение № 117/21.01.2026 г., издадена по ЧГД № 197/2026 г. по описа на РС Казанлък, като неоснователна.

Окръжният съд като разгледа материалите по делото и взе предвид доводите на страните, намери за установено следното:

Частната жалба е подадена в срок, от надлежна страна, имаща правен интерес от обжалване, и срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, като е заплатена дължимата държавна такса за разглеждането ѝ.

Ето защо жалбата е процесуално допустима и редовна. Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Заповедното производство е образувано по подадено заявление за издаване на заповед за изпълнение по реда на чл. 410 и сл. ГПК, срещу

длъжника А. Я. К. за следните суми: 25,31 EUR (двадесет и пет евро и 31 евроцента), представляваща главница - незаплатени телекомуникационни услуги по фактура № 0041744750/15.09.2023г. за отчетен период от 15.08.2023 - 14.09.2023г. по Договор за електронни съобщителни услуги от 09.08.2021г. за мобилен телефонен номер 897620978 с абонаментен план „Unlimited 50“, в който план са включени мобилни и интернет услуги, се дължи сумата в размер на 17,39 евро с ДДС. Договор за електронни съобщителни услуги от 09.08.2021г. за услуга „VIVACOM TV“ с абонаментен план „VIVA TV 2L“, в който план са включени телевизионни услуги, се дължи сумата в размер на 7,92 евро с ДДС. за периода от 15.08.2023 г. до 14.09.2023 г., ведно със законната лихва за период от 20.01.2026 г. до окончателното изплащане на вземането, 4,45 EUR (четири евро и 45 евроцента), представляваща мораторна лихва за периода от 03.10.2023 г. до 20.01.2026 г., както и направените в производството разноски за: адвокатско възнаграждение в размер на: 204,52 EUR (двеста и четири евро и 52 евроцента), държавна такса в размер на: 10,86 EUR (десет евро и 86 евроцента).

Със Заповед № 117/21.01.2026г., издадена по реда на чл.410 от ГПК по ч.гр.д.№ 197/2026г. по описа на РС-Казанлък, районният съд е уважил изцяло заявлението за издаване на заповед за изпълнение за посочените вземания.

Съдът, като взе предвид доводите на страните и след преценка на събраните по делото доказателства, намира следното:

Правният интерес за длъжника от обжалване на заповедта за изпълнение в частта за разноските произтича от самия закон (чл. 413, ал. 1 ГПК). Единствено в частта за разноските заповедта за изпълнение може да бъде обжалвана както от длъжника, така и от подателя заявлението за нейното издаване. По аргумент на чл. 413 от ГПК, в заявлението за издаване на заповед за изпълнение заявителят трябва да посочи както вземането си срещу длъжника, така и разноските, които е направил в заповедното производство. Съдът се произнася с разпореждането си както по основателността на притезанието, така и за дължимите от длъжника и документирани от заявителя разноски и издадената заповед за изпълнение ще бъде изпълнително основание, както за притезанието на заявителя, така и за направените от него в заповедното производство разноски (чл. 416 и чл. 404, т. 1 ГПК). Придаденото от закона изпълнително действие на заповедта за изпълнение, обосновава правния интерес на длъжника да обжалва заповедта за изпълнение в частта за разноските (така: Опр. № 168 от 12.02.2010 г. по ч. т. д. № 13/2010 г., Т. К., I-во т. о. на ВКС).

Заповедта за изпълнение е правилна в обжалваната част.

Съгласно разпоредбата на чл. 78, ал. 5 от ГПК, ако заплатеното от страната възнаграждение за адвокат е прекомерно съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото, съдът може по искане на насрещната страна да присъди по-нисък размер на разноските в тази им част, но не по-малко от минимално определения размер съобразно съобразно чл.36 от Закона за адвокатурата.

Съобразно постановките на решение на СЕС от 25.01.2024 г., постановено по дело С-438/22 г., при определяне размера на подлежащите на възстановяване разноски за адвокатско възнаграждение на страната, в чиято полза е разрешен спорът, и при приложение на разпоредбата на чл. 38 ЗАДв., съдът не е обвързан от размерите на възнагражденията, посочени в Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа.

Съгласно чл. 7, ал. 2, т. 1 от Наредбата на ВАС по дела с материален интерес до 1000 лв., минималният размер на адвокатското възнаграждение е в размер на 400 лв.

Претенцията на заявителя, посочена в Заявлението за издаване на заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК, е до 1000 лв.

В хода на заповедното производство претендиращият и заплатен от заявителя адвокатски хонорар е в размер на установения в Наредбата минимум, а именно 400 лв.

Не следва друго от разпоредбата на чл. 7, ал. 7 от Наредбата, според която, за процесуално представителство в производства за издаване на заповед за изпълнение, възнаграждението се определя по правилата на ал. 2 на база половината от стойностите на претендираните суми.

Следователно, предвиденият минимум по дела с материален интерес до 1000 лв., било то и заповедни производства, е винаги 400 лв.

Настоящият съдебен състав счита, че процесното производство не разкрива висока фактическа и правна сложност. Това е така, доколкото се касае за заповедно производство по чл. 410 ГПК, в рамките на което не се провежда доказване на заявените претенции, не се провеждат съдебни заседания, а заповедта се издава въз основа на наведените от заявителя твърдения. Не са налице и усложнения в развитието на производството, като същото не се характеризира с висока фактическа и правна сложност с оглед предмета на делото. В случая се претендира обезщетение във връзка с неплатени телекомуникационни услуги. Същевременно заявеният по делото материален интерес е нисък – 27,76 евро.

С оглед на тези съображения, присъденият със заповедта за изпълнение адвокатски хонорар от 204,52 евро не се явява прекомерен, а е справедлив и адекватен на осъществената правна помощ. Присъждането на по-ниско от това възнаграждение, в каквато насока са съображенията на длъжника, се явява непропорционално и неадекватно с оглед положения от адвоката труд. Още повече, че длъжникът с поведението си е станал причина за завеждане на делото и е отговорен за разноските по него.

Предвид изложеното, настоящият въззивен състав намира, че частната жалба е неоснователна, а издадената заповед за изпълнение следва да бъде потвърдена в частта за разноските.

Водим от горните мотиви, окръжният съд

ОПРЕДЕЛИ:

ПОТВЪРЖДАВА Заповед за изпълнение № 117/21.01.2026 г., издадена по ЧГД № 197/2026 г. по описа на РС Казанлък, в частта за разноските - за адвокатско възнаграждение за размера от 204,52 евро.

Определението е окончателно и не подлежи на касационно обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____